

§ 4. Do przyjmowania opcji powołane są:

- a) w Polsce: właściwe władze administracyjne I instancji,
- b) zagranicą: polskie przedstawicielstwa dyplomatyczne i konsulaty.

O kompetencji miejscowej rozstrzyga miejsce stałego pobytu.

§ 5. Kto pragnie skorzystać z prawa opcji winien złożyć władzy wskazanej w § 4 odpowiednie oświadczenie ustnie (protokółarnie) lub na piśmie, do którego dołączyć należy metrykę urodzenia względnie chrztu osoby optującej, dowód dotychczasowej, a w przypadku opcji na podstawie prawa swojszczyzny (§ 1) — także i poprzedniej swojszczyzny.

Jeśli opcja rozciąga się na inne osoby, należy przedstawić także metryki urodzenia względnie chrztu tych osób, a dla żony metrykę ślubu.

Osoby, optujące na podstawie przynależności do narodowości polskiej (§ 2), winny wykazać, że są narodowości polskiej.

§ 6. Władza odbierająca oświadczenie winna potwierdzić odbiór tegoż na piśmie, ustalić tożsamość osoby optującej, sprawdzić podane dane i załączniki, ewentualnie zażądać uzupełnienia tychże i skierować sprawę wraz z własną opinią do władzy wymienionej w następnym paragrafie.

§ 7. Orzeczenie co do prawności opcji należy w każdym przypadku do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które w razie przyjęcia opcji wydaje osobie optującej odpowiednie poświadczenie, w razie zaś przeciwnym—decyzję odmowną.

§ 8. Opcja prawnie dokonana powoduje z dniem jej dokonania utratę obywatelstwa dotychczasowego i nabycie obywatelstwa polskiego.

§ 9. Tracą obywatelstwo polskie osoby, które nabyły to obywatelstwo na podstawie prawa swojszczyzny na obszarze Państwa Polskiego, stanowiące poprzednio część składową b. Cesarstwa Austriackiego, jeśli w myśl art. 78 i 80 Traktatu dokonały prawa opcji na rzecz obywatelstwa jednego z Państw powstałych na terytorjum b. Cesarstwa Austriackiego.

§ 10. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie naruszają w niczem rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1922 r. (Dz. U. R. P. z 1923 r. № 10, poz. 58) którym unormowano sprawę nabycia i utraty obywatelstwa polskiego przez byłych obywateli b. Cesarstwa Austriackiego, mających prawo swojszczyzny lub stałe miejsce zamieszkania na obszarze Śląska Cieszyńskiego, Spisza i Orawy.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Ratajski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Al. Skrzyński*

119.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 1 lutego 1925 r.

w sprawie zmiany opłaty pocztowej za listy zwykłe w obrocie między Polską a Wolnym Miastem Gdańskiem.

Na mocy art. 17 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafii i telefonii (Dz. U. R. P. № 58, poz. 584) zarządza się co następuje:

§ 1. W pozycji I taryfy pocztowej, dołączonej do rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 15 kwietnia 1924 r. w sprawie ustalenia taryf pocztowych, telegraficznych i telefonicznych w walucie złotowej (Dz. U. R. P. № 37, poz. 397) skreśla się w kolumnie 2-giej słowa: „do W. M. Gdańska do wagi 20 gr., ponad 20 gr. do 250 gr.”, w kolumnie 3-ciej: cyfry „18, 36”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej.

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*

120.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 5 lutego 1925 r.

w sprawie wpłacania zaliczeń na pokrycie opłat z odpraw celnych.

Na podstawie art. 21 rozporządzenia Ministrów: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. № 51 poz. 314) zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby, stale trudniące się sprowadzaniem towarów z zagranicy lub wywozem tychże zagranicę mogą zgóry wpłacać zaliczenia na pokrycie opłat, które będą przypadają od towarów zarówno przy przywozie jak i przy wywozie.

§ 2. Osoby, chcące wpłacać zaliczenia winny złożyć podanie do właściwej dyrekcji cel, która jest uprawniona zarządzić otwarcie im w urzędzie celnym imiennego konta zaliczeniowego.

§ 3. Z konta zaliczeniowego mogą być odpisywane wszelkie opłaty, przypadające według deklaracji celnych względnie kwitów celnych.

§ 4. Zaliczenia mogą być wpłacane do kas urzędów celnych, do kas skarbowych oraz do oddziałów Banku Polskiego.

§ 5. Zaliczenia mogą być wpłacane do kas urzędów celnych raz dziennie. Powtórna wpłata może nastąpić tylko w wypadkach wyjątkowych za zgodą kierownika urzędu celnego.

Na przyjęte zaliczenia kasy urzędów celnych wydają pokwitowania na ogólnych zasadach.

§ 6. Wpłaty zaliczeń do kas skarbowych lub do oddziałów Banku Polskiego uskutecznią się przy odpowiednich deklaracjach płatniczych z podaniem imienia i nazwiska wpłacającego, sumy, urzędu celnego, na rachunek którego dokonano wpłaty, oraz tytułu wpłaty „zaliczenia na pokrycie opłat z odpraw celnych”.

Pokwitowania kas skarbowych względnie oddziałów Banku Polskiego winny strony składać we właściwym urzędzie celnym.

§ 7. Pozostałości zaliczenia mogą być zwracane w całości na żądanie strony; lecz w takim razie konto zaliczeniowe ulega likwidacji.

§ 8. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 10 stycznia 1924 r. w przedmiocie wpłacania zaliczeń na pokrycie opłat celnych (Dz. U. R. P. № 7, poz. 70).

Minister Skarbu: *W. Grabski*

121.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 9 lutego 1925 r.

o zmianie rozporządzenia z dnia 9 lipca 1921 r. w przedmiocie postępowania celnego przy obrocie zagranicznym opakowań zwrotnych.

Na zasadzie art. 21 rozporządzenia Ministrów: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. № 51 poz. 314) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustępy przedostatni i ostatni § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 lipca 1921 r. w przedmiocie postępowania celnego przy obrocie zagranicznym opakowań zwrotnych (Dz. U. R. P. № 67 poz. 439), zmienione rozporządzeniem z dnia 30 listopada 1922 r. (Dz. U. R. P. № 108 poz. 1006), otrzymują następujące brzmienie:

„Wszelkie zagraniczne opakowania, z wyjątkiem worków oraz używanych zagranicznych próżnych beczek drewnianych po nafcie i płynnych produktach naftowych (oleje, smary, mieszanka), wprowadzane do obszaru celnego celem napełnienia (art. 11 poz. 8) urzędy celne mogą odprawiać w postępowaniu warunkowym na podstawie zabezpieczenia celnego. Do powrotnego wywozu takich opakowań zagranicę wyznacza się termin trzech miesięcy, licząc od dnia dokonania przewozowej odprawy celnej. Worki zagraniczne mogą być odprawiane w po-

stępowaniu warunkowym wyłącznie za zezwoleniem Ministerstwa Skarbu.

Używane zagraniczne próżne beczki drewniane po nafcie i płynnych produktach naftowych (oleje, smary, mieszanka), przeznaczone dla krajowych rafinerii, a wprowadzone celem napełnienia i wywozu zagranicę w stanie napełnionym, odprawiają urzędy celne bez cła i bez zabezpieczenia celnego”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu w tej sprawie z dnia 30 listopada 1922 r. (Dz. U. R. P. № 108 poz. 1006).

Minister Skarbu: *W. Grabski*

122.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 11 lutego 1925 r.

w sprawie przesunięcia na rok podatkowy 1925 terminu do składania zeznań o dochodzie z art. 49 ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Na podstawie części drugiej art. 122 ustawy o państwowym podatku dochodowym ogłoszonej jako załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 77, poz. 607) zarządza się co następuje:

§ 1. Termin do składania przez osoby fizyczne i spadki wakujące (nieobjęte) zeznań o dochodzie, wyznaczony w art. 49 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1923 r. № 77, poz. 607), przesuwa się dla wymiaru podatku dochodowego na rok podatkowy 1925 — z dnia 1 marca na dzień 1 maja 1925 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

123.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 12 lutego 1925 r.

o sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art. 13 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. № 47 poz. 409) zarządza się co następuje: